

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj P-2584/2023-29

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Općinski građanski sud u Zagrebu po sutkinji Sanji Grgurić Hojski, u parničnom predmetu tužiteljice Katarine Pahek Čajić, OIB 55636419600 iz Mihovljana, Ulica Matije Gupca 16, zastupana po punomoćniku Mladenu Janičiću, odvjetniku u Zagrebu protiv tuženika PORSCHE MOBILITI d.o.o., OIB 36514183925, Zagreb, Ulica Velimira Škorpika 21, zastupan po punomoćniku Tomislavu Buliću, odvjetniku u Odvjetničkom društvu Stefanović, Krvavica, Bulić i Pletikosa odvjetničko društvo d.o.o. u Zagrebu, radi utvrđenja i isplate, nakon glavne, usmene i javne rasprave, održane i zaključene 17. travnja 2026. u nazočnosti tužiteljice i njezinog punomoćnika, te zamjenika punomoćnika tuženika Nikole Božića, odvjetnika, temeljem čl. 335. st. 4. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj 53/1991., 91/1992., 112/1999., 129/2000., 88/2001., 117/2003., 88/2005., 2/2007., 96/2008., 84/2008., 123/2008., 57/2011., 25/2013., 89/2014., 70/2019., 80/2022., 114/2022., 155/2023. i 146/2025.; dalje u tekstu: ZPP), 28. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom ugovorna odredba točke 5.1. Uvjeta ugovora o kreditu koja je sastavni dio ugovora o kreditu broj 01169 od 15. studenoga 2007. sklopljenim između tužiteljice Katarine Pahek Čajić, OIB 55636419600 iz Mihovljana, Ulica Matije Gupca 16 i tuženika PORSCHE MOBILITI d.o.o., OIB 36514183925, Zagreb, Ulica Velimira Škorpika 21 kojim je ugovorena otplata obveza koje proizlaze iz Ugovora izraženih u CHF plaćanjem u kunama prema prodajnom tečaju za devize Raiffeisenbank Austria d.d. Zagreb za CHF vrijedećem na dan plaćanja.

II. Nalaže se tuženiku PORSCHE MOBILITI d.o.o., OIB 36514183925, Zagreb, Ulica Velimira Škorpika 21 isplatiti tužiteljici Katarini Pahek Čajić, OIB 55636419600 iz Mihovljana, Ulica Matije Gupca 16 iznos od 4.512,52 eura sa zateznim kamatama tekućim na iznos od:

- 4,55 eura od 17.01.2008. do isplate,
- 3,48 eura od 12.02.2008. do isplate,
- 9,54 eura od 18.03.2008. do isplate,
- 9,31 eura od 17.04.2008. do isplate,
- 3,15 eura od 20.05.2008. do isplate,

-3,90 eura od 17.06.2008. do isplate,
-4,39 eura od 23.07.2008. do isplate,
-1,45 eura od 13.08.2008. do isplate,
-2,07 eura od 16.09.2008. do isplate,
- 6,87 eura od 21.10.2008. do isplate,
- 16,24 eura od 14.11.2008. do isplate,
- 13,51 eura od 16.12.2008. do isplate,
- 23,98 eura od 17.01.2009. do isplate,
- 26,69 eura od 17.02.2009. do isplate,
- 27,92 eura od 19.03.2009. do isplate,
- 24,83 eura od 17.04.2009. do isplate,
- 23,24 eura od 19.05.2009. do isplate,
- 20,47 eura od 17.06.2009. do isplate,
- 18,30 eura od 22.07.2009. do isplate,
- 18,30 eura od 18.08.2009. do isplate,
- 20,63 eura od 17.09.2009. do isplate,
- 19,25 eura od 18.10.2009. do isplate,
- 19,17 eura od 17.11.2009. do isplate,
- 19,91 eura od 17.12.2009. do isplate,
- 23,11 eura od 19.01.2010. do isplate,
- 25,22 eura od 17.02.2010. do isplate,
- 25,41 eura od 17.03.2010. do isplate,
- 32,06 eura od 17.04.2010. do isplate,
- 29,14 eura od 18.05.2010. do isplate,
- 31,96 eura od 17.06.2010. do isplate,
- 42,68 eura od 17.07.2010. do isplate,
- 38,95 eura od 17.08.2010. do isplate,
- 51,04 eura od 17.09.2010. do isplate,
- 45,71 eura od 16.10.2010. do isplate,
- 41,37 eura od 17.11.2010. do isplate,
- 54,17 eura od 17.12.2010. do isplate,
- 66,25 eura od 18.01.2011. do isplate,
- 57,80 eura od 17.02.2011. do isplate,
- 61,04 eura od 17.03.2011. do isplate,
- 53,05 eura od 19.04.2011. do isplate,
- 57,70 eura od 17.05.2011. do isplate,
- 74,83 eura od 17.06.2011. do isplate,
- 69,37 eura od 16.07.2011. do isplate,
- 101,09 eura od 17.08.2011. do isplate,
- 107,14 eura od 17.09.2011. do isplate,
- 74,48 eura od 15.10.2011. do isplate,
- 77,19 eura od 17.11.2011. do isplate,
- 75,88 eura od 17.12.2011. do isplate,
- 79,21 eura od 17.01.2012. do isplate,
- 83,02 eura od 17.02.2012. do isplate,
- 81,92 eura od 17.03.2012. do isplate,
- 80,22 eura od 17.04.2012. do isplate,
- 80,92 eura od 17.05.2012. do isplate,
- 82,78 eura od 17.06.2012. do isplate,
- 81,36 eura od 17.07.2012. do isplate,

- 81,71 eura od 18.08.2012. do isplate,
- 79,48 eura od 15.09.2012. do isplate,
- 77,92 eura od 17.10.2012. do isplate,
- 80,68 eura od 17.11.2012. do isplate,
- 79,15 eura od 18.12.2012. do isplate,
- 81,17 eura od 22.01.2013. do isplate,
- 76,55 eura od 20.02.2013. do isplate,
- 78,55 eura od 16.03.2013. do isplate,
- 79,94 eura od 17.04.2013. do isplate,
- 78,60 eura od 17.05.2013. do isplate,
- 74,25 eura od 13.06.2013. do isplate,
- 72,02 eura od 19.07.2013. do isplate,
- 75,02 eura od 17.08.2013. do isplate,
- 76,75 eura od 17.09.2013. do isplate,
- 79,50 eura od 18.10.2013. do isplate,
- 77,88 eura od 19.11.2013. do isplate,
- 79,31 eura od 17.12.2013. do isplate,
- 80,08 eura od 16.01.2014. do isplate,
- 82,18 eura od 20.02.2014. do isplate,
- 82,82 eura od 20.03.2014. do isplate,
- 82,55 eura od 15.04.2014. do isplate,
- 80,57 eura od 16.05.2014. do isplate,
- 79,26 eura od 18.06.2014. do isplate,
- 80,82 eura od 18.07.2014. do isplate,
- 82,22 eura od 15.08.2014. do isplate,
- 83,52 eura od 10.09.2014. do isplate,
- 84,43 eura od 16.10.2014. do isplate,
- 85,51 eura od 18.11.2014. do isplate,
- 86,72 eura od 16.12.2014. do isplate. o stopi koja se određuje od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate i utvrđene po Hrvatskoj narodnoj banci za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 01. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna poena referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana.

III. Odbija se kao neosnovan zahtjev tužiteljice za utvrđenjem ništetnim i bez pravnog učinka ugovora o kreditu broj 01169 od 15. studenoga 2007. u preostalim odredbama osim odredbe točke 5.1. Uvjeta ugovora kao i utvrđenje ništetnim i bez pravnog učinka Sporazuma radi osiguranja novčane tražbine prijenosom vlasništva na

pokretnini potvrđen/solemniziran kod javnog bilježnika mr.sc. Jadranka Knego-Rogina iz Zagreba, pod poslovnim brojem OV-28692/2007 od 16. studenoga 2007., sklopljen između tuženika PORSCHE MOBILITI d.o.o., sa sjedištem u Zagrebu, Ulica Velimira Škorpika 21, OIB 36514183925 kao vjerovnika i tužiteljice Katarine Pahek Čajić sa prebivalištem u Mihovljanu.

IV. Odbija se kao neosnovan zahtjev tužiteljice za isplatu iznosa od 7.671,99 eura sa zateznim kamatama tekućim na iznos od:

- 203,74 eura od 17.10.2012. do isplate,
- 267,63 eura od 17.11.2012. do isplate,
- 266,11 eura od 18.12.2012. do isplate,
- 268,13 eura od 22.01.2013. do isplate,
- 263,51 eura od 20.02.2013. do isplate,
- 265,50 eura od 16.03.2013. do isplate,
- 266,89 eura od 17.04.2013. do isplate,
- 265,55 eura od 18.05.2013. do isplate,
- 261,20 eura od 13.06.2013. do isplate,
- 258,97 eura od 19.07.2013. do isplate,
- 261,98 eura od 17.08.2013. do isplate,
- 263,71 eura od 17.09.2013. do isplate,
- 266,45 eura od 20.10.2013. do isplate,
- 264,83 eura od 21.11.2013. do isplate,
- 266,26 eura od 17.12.2013. do isplate,
- 266,46 eura od 16.01.2014. do isplate,
- 269,14 eura od 20.02.2014. do isplate,
- 269,78 eura od 20.03.2014. do isplate,
- 269,50 eura od 15.04.2014. do isplate,
- 267,52 eura od 16.05.2014. do isplate,
- 266,22 eura od 18.06.2014. do isplate,
- 267,77 eura od 18.07.2014. do isplate,
- 269,17 eura od 15.08.2014. do isplate,
- 270,46 eura od 20.09.2014. do isplate,
- 271,38 eura od 16.10.2014. do isplate,
- 272,45 eura od 18.11.2014. do isplate,
- 273,66 eura od 16.12.2014. do isplate.

V. Nalaže se tuženiku PORSCHE MOBILITI d.o.o., OIB 36514183925, Zagreb, Ulica Velimira Škorpika 21 naknaditi tužiteljici Katarini Pahek Čajić, OIB 55636419600 iz Mihovljana, Ulica Matije Gupca 16 trošak ovog postupka u iznosu od 2.565,64 eura sa zateznom kamatom tekućom od 28. svibnja 2026. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna poena referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana.

VI. Odbija se kao neosnovan zahtjev tuženika za naknadu parničnog troška.

riješio je

Dopušta se preinaka tužbe učinjena na ročištu 9. srpnja 2024. u odnosu na eventualno kumulirani zahtjev te iz podneska od 11. lipnja 2025. u kojem je taj zahtjev specificiran kao i u odnosu na tijek zateznih kamata iz glavnog zahtjeva kako je to tužiteljica zatražila u podnesku od 11. lipnja 2025.

Obrazloženje

1. Tužiteljica Katarina Pahek Čajić (dalje u tekstu: tužitelj) u tužbi navodi da je 15. studenoga 2007. sklopila s tuženikom ugovor o kreditu br. 01169, kojim joj je tuženik odobrio kredit za financiranje kupnje vozila marke VW Touran 1,9 TDI Trendline kupljenog u Autokuća Dojkić d.o.o., i to u kunsjoj protuvrijednosti iznosa od 22,506,08 CHF obračunatom prema prodajnom tečaju Raiffaisenbank Austria d.d. za CHF na dan i kao pripadajući sporazum radi osiguranja novčane tražbine prijenosom vlasništva na nekretnini potvrđen/solemniziran kod javnog bilježnika mr.sc. Jadranka Knego-Rogina iz Zagreba pod poslovnim brojem OV-28692/2007 od 16. studenoga 2007. U članku 2. 3. i 4. ugovora o kreditu ugovorena je za tužiteljicu obveza povrata iznosa kredita uz valutnu klauzulu u švicarskom franku u kunsjoj protuvrijednosti obračunatoj prema srednjem tečaju Raiffaisenbank Austria d.d. na dan plaćanja za CHF. Navedene odredbe predmetnog ugovora o kreditu kojima je određena obveza povrata iznosa kredita uz valutnu klauzulu u CHF su ništetne, a što ima za posljedicu ništetnost samog ugovora o kreditu jer se radi o bitnim sastojcima predmetnog ugovora o kreditu. Kako su odredbe o CHF bitni sastojci ugovora o kreditu, a da su redom svi bitni sastojci ugovora o kreditu, konkretno odredba o samom iznosu glavnice kredita čiji se iznos i način povrata vezuje uz valutnu klauzulu vezanu uz CHF kao cijeni kredita, sve povezano kroz način vraćanja u obliku anuiteta kao i odredbe koje određuju visinu, vrijeme i način vraćanja samog kredita te cijenu i način na koji se ona ima za sve platiti zahvaćeni ništetnošću, takav ugovor ne može opstati jer ne ostaje valjanim niti jedan jedini bitni sastojak. S obzirom na to da je ništetan temeljni ugovor o kreditu, samim time ništetan je i pripadajući sporazum radi osiguranja novčane tražbine prijenosom vlasništva na nekretnini, kao akcesorni pravni posao vezan uz glavni pravni posao, odnosno predmetni ugovor o kreditu. Navodi da je tuženik kao trgovac prije i u vrijeme zaključivanja ugovora propustio informirati tužiteljicu kao potrošača o općem riziku vezanom uz valutnu klauzulu o CHF, o činjenici da je rizik intervalutarnih promjena u valutnoj klauzuli vezanoj za CHF neusporedivo veći u odnosu na isti takav rizik u valutnoj klauzuli vezanoj uz euro jer Hrvatska narodna banka ne štiti tečaj kune prema CHF onako kako to čini u odnosu prema euru, o tome da je rast tečaja CHF u kontekstu skorog uvođenja EURO zone gotovo potpuno izvjestan, što je utvrdio MMF u studiji iz ožujka 1997. te o povećanom riziku koji donosi ugovaranje valutne klauzule u CHF, što sve ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli u CHF o kojima se nije pojedinačno pregovaralo čini nepoštenim pa samim tim i ništetnim. Smatra da ugovorne odredbe u ugovoru o kreditu, kojima se glavnica kredita veže za valutu CHF, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, dovode do znatne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice kao potrošača već zbog činjenice da ista nije mogla pregovarati o sadržaju ugovornih odredaba predmetnog ugovora o kreditu čije sklapanje joj je tuženik jedino ponudio. Ističe da je u vrijeme zaključenja ugovora o kreditu prema svojim primanjima ocijenila da može plaćati mjesečnu ratu kredita u protuvrijednosti od cca 1.500,00 kuna u protuvrijednosti u CHF prema tečaju koji je vrijedio u vrijeme zaključenja ugovora o kreditu. No,

tužiteljici je rata kredita s početnih cca 1.500,00 kuna uslijed povećanja bujanja tečaja CHF u odnosu na kune u jednom trenutku skočila na iznos od više od cca 2.000,00 kuna što tužiteljica svakako nije imala na umu kada je zaključivala ugovor o kreditu. Izuzev što je ništetna valutna klauzula u CHF, a samim time i cijeli ugovor o kreditu, isti je ništetan i iz razloga što u vrijeme zaključivanja predmetnog Ugovora o kreditu, ugovore o kreditu su u skladu s člankom 1021. do 1024. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/2005, dalje u tekstu: ZOO) mogle zaključiti samo banke, no ne i tuženik koji nije bio ovlašten nuditi kreditiranje potrošača. S obzirom na to da je tuženik po predmetnom ništetnom ugovoru o kreditu stavio na raspolaganje za tužiteljčinu korist iznos od 22.506,08 CHF, što u kunsjoj protuvrijednosti na dan isplate kupoprodajne cijene predmetnog motornog vozila i to 18. prosinca 2007. po prodajnom tečaju Raiffaisenbank Austria d.d. od 4,439227 kuna za 1 CHF iznosi vrijednost od 99.910,72 kuna, a tužiteljica je tuženiku po ništetnom ugovoru o kreditu sveukupno vratila iznos od 157.715,33 kune, iz čega proizlazi da je tuženik stekao bez osnove iznos od 57.804,61 kuna, što po zakonskom tečaju konverzije od 7,53450 kuna za 1 euro iznosi 7.671,99 eura. Stoga predlaže donijeti presudu kojom se utvrđuju ništetnim i bez pravnog učinka ugovor o kreditu od 15. studenoga 2007. te sporazum radi osiguranja novčane tražbine prijenosom vlasništva na nekretnini te naložiti tuženiku isplatiti tužiteljici iznos od 7.671,99 eura sa zateznim kamatama tekućim od podnošenja tužbe do isplate. Traži i naknadu parničnog troška sa zateznim kamatama tekućim od presuđenja do isplate.

2. Tuženik PORSCHE MOBILITI d.o.o. (dalje u tekstu: tuženik) u odgovoru na tužbu ističe prigovor zastare potraživanja smatrajući da petogodišnji zastarni rok prema pravilima za povrat plaćenog (stečenog) bez osnove počinje teći za svaki pojedini obrok od dana uplate istoga. Kako je posljednji obrok temeljem ugovora isplaćen još u prosincu 2014. godine, a tužba je podnesena u travnju 2023. godine, to je cjelokupno potraživanje tužiteljice u zastari. Opreza radi, očituje se i na tužbu u cijelosti te osporava osnov i visinu tužbenog zahtjeva. Navodi da je tuženik trgovačko društvo upisano u sudski registar, osnovano 28. kolovoza 2006. pri Trgovačkom sudu u Zagrebu te je, između ostalih, predmet poslovanja tuženika i kreditiranje. Dakle, tuženik je trgovačko društvo koje je, suprotno navodima tužiteljice, ovlašteno davati kredite, te kao takvo posjeduje i sva odobrenja od nadležnog Ministarstva financija Republike Hrvatske. Navodi da sve ugovore u okviru svog poslovanja sklapa u dobroj vjeri te u potpunosti informira drugu ugovornu stranu o svim bitnim ugovornim odredbama. Kako nema ništetnih odredbi ugovora, nema niti osnova za donošenje presude kojom se tuženiku nalaže da nešto isplati tužiteljici. Osporava primjenu odredbi Zakona o zaštiti potrošača na konkretan slučaj te ističe prigovor nedostatka aktivne legitimacije. Kada bi se i primjenjivao Zakon o zaštiti potrošača, ističe da su sve odredbe ugovora jasne, lako razumljive i uočljive pa nisu ispunjeni osnovni kriteriji za raspravljanje o nepoštenosti takvih odredbi. Navodi i da, suprotno tvrdnji tužiteljice, sve ugovorne odredbe ne predstavljaju odredbe kojima bi bila narušena ravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana. Navodi da je održavao učestale edukacije svojih predavača i prodajnih predstavnika te uvijek isticao kako prilikom sklapanja ugovora s valutnim klauzulama postoji rizik radi promjene tečaja, a na koji tuženik ne utječe, ali korisnici kredita tog rizika moraju biti svjesni. Štoviše, tuženik je nevezano za bilo koju valutu nudio jednake uvjete za sklapanje ugovora o kreditu. Ističe da je tužiteljica imala mogućnost sklopiti ugovor s valutnom klauzulom u eurima, a što nije učinila. Ističe i kako je valutna klauzula izrijeком dopuštena i legitimna odredba. Navodi da tužiteljica ne smatra "problematičnima" prednosti koje je ostvarila u razdoblju do 2011. godine

jer je kao korisnik kredita u tom razdoblju bila u boljoj poziciji od korisnika kredita koji su u tom razdoblju zaključili ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u eurima ili kunski kredit. Ističe kako je zakonodavac Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju u čl. 19. st. 3. izrijekom isključio već otplaćene kredite. Ističe i da predmetni ugovor u cijelosti nikako nije i ne može biti ništetan te da tužiteljica ni na koji način nije dokazala postojanje i ispunjenje zakonskih pretpostavki za ništetnost ugovora u cijelosti. Navodi da pravna utvrđenja i odluke iz postupka pokrenutog temeljem kolektivne tužbe udruge Potrošač nemaju apsolutno nikakve veze s tuženikom, nije bio tužen kolektivnom tužbom udruge Potrošač, niti nije banka niti pripada bankarskom sektoru. Ističe i da tužitelj s razlogom nije tražio utvrđenje ništetnosti odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi jer je nesporno da se kamatna stopa tijekom otplate kredita isključivo smanjivala odnosno da je konstantno bila manja od početno ugovorene od 5,80%, što je samo jedan od primjera različitosti postupanja tuženika i banaka. Osporava visinu zahtjeva. Ističe da je netočno da je tužiteljica sklopila s tuženikom sporazum radi osiguranja novčane tražbine prijenosom vlasništva na nekretnini pa je zahtjev za utvrđenjem ništetnosti takvog sporazuma apsolutno promašen. Navodi da nije dioničko društvo i nema vlastiti kapital i da se za svaki pojedini kredit zaduživao od banke sa sjedištem u Republici Austriji koja mu je navedeni iznos isplaćivala u CHF valuti. Predlaže odbiti u cijelosti tužbeni zahtjev uz nalog tužiteljici da tuženiku naknadi parnični trošak sa zateznim kamatama.

3. Na ročištu održanom 9. srpnja 2024. tužiteljica je ispravila točku II. tužbenog zahtjeva navodeći da je omaškom u drugom redu navedeno riječ "nekretnina" umjesto riječ "pokretnina" pa u tom dijelu ispravlja odnosno pravilno označava zahtjev. Također na tom ročištu postavlja i eventualno kumulirani zahtjev za utvrđenjem ništetnosti odredbe o valutnoj klauzuli te zahtjev za isplatu.

4. Nakon provedenog financijskog vještačenja tužiteljica je podneskom od 11. lipnja 2025. predložila donijeti presudu kojom će se utvrditi ništetnim i bez pravnog učinka ugovor o kreditu od 15. studenoga 2007. kao i sporazum radi osiguranja novčane tražbine prijenosom vlasništva na pokretnini te zahtjev za isplatu iznosa od 7.143,97 eura sa zateznim kamatama tekućim na svaki pojedini mjesečni iznos te eventualno kumulirani ako sud smatra da nisu ispunjeni uvjeti za utvrđenjem ništetnosti predmetnog ugovora o kreditu u kojem slučaju predlaže utvrditi ništetnom odredbu iz članka II. ugovora o kreditu u dijelu odredbe koja glasi: „...kunsku protuvrijednost iznosa u CHF prema prodajnom tečaju za devize Raiffeisenbank Austria d.d. Zagreb, za CHF vrijedeći na dan plaćanja...“, kao i da je nišetna odredba iz čl. III. tog ugovora u dijelu odredbe koji za iznos mjesečnog obroka kredita, ukupni iznos svih mjesečnih obroka kredita, troškove zaključenja ugovora te ukupne troškove ugovora glasi da se plaćaju u valuti CHF, kao i da je nišetna odredba iz čl. IV. tog ugovora u dijelu odredbe koji za prvo plaćanje (= troškovi zaključenja Ugovora) glasi da se plaćaju u valuti CHF te zahtjev za isplatu iznosa od 4.512,52 eura sa pripadajućim zateznim kamatama na svaki pojedini mjesečni iznos.

5. U podnesku od 12. rujna 2025. tuženik je naveo da je tužiteljica podneskom od 11. lipnja 2025. preinacila tužbeni zahtjev na način da dodaje eventualno kumulirani tužbeni zahtjev u kojem traži isplatu iznosa od 4.512,52 eura na ime nišetne odredbe o valutnoj klauzuli u CHF pa se takvoj preinaci protivi. Također navodi da se protivi i djelomičnom povlačenju odnosno smanjenu tužbenog zahtjeva. Predlaže odbiti

tužbeni zahtjev u cijelosti te naložiti tužiteljici naknaditi mu parnični trošak uvećan za zatezne kamate tekuće od donošenja presude do isplate.

5.1. Podneskom od 11. lipnja 2025. tužiteljica je smanjila glavni zahtjev u odnosu na glavnica, dok je promijenila zahtjev u pogledu tijeka zateznih kamata jer je u tužbi zatezne kamate potraživala od dana podnošenja tužbe dok je ovim podneskom tražila zatezne kamate i za ranije razdoblje, na pojedine mjesečne iznose, za koje tužbom nije tražila zatezne kamate. Takva promjena zahtjeva u odnosu na tijek zateznih kamata predstavlja preinaku tužbe u smislu čl. 191. st. 1. ZPP-a. O navedenom pravno shvaćanje zauzeo je i Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci Rev-1163/2022-2 od 24. listopada 2023.

5.2. Tuženik se protivio preinaci kao i smanjenju tužbenog zahtjeva. Prema odredbi čl. 190. st. 2. ZPP-a propisano je da tužitelj može, iznimno nakon zaključenja prethodnog postupka, preinačiti tužbu do zaključenja glavne rasprave ako je bez svoje krivnje nije mogao preinačiti do zaključenja prethodnog postupka. Tužiteljica je već u tužbi iznijela činjeničnu i pravnu osnovu pravne zaštite koju zahtijeva u odnosu na glavni zahtjev, a koju je tuženik osporio osporavajući pritom i visinu zahtjeva pa kako niti sud niti stranke ne raspolažu dovoljnim stručnim znanjem za određivanjem iznosa tražbine, to je i provedeno financijsko vještačenje. Nakon provedenog vještačenja, tužiteljica je preinacila zahtjev u odnosu na tijek zateznih kamata (a smanjila odnosno djelomično povukla u odnosu na glavnica) pa je sud, unatoč protivljenju tuženika dopustio navedenu preinaku, sukladno čl. 190. st. 2. ZPP-a jer bi u protivnom nedopuštanjem preinake tužiteljici bilo ograničeno pravo na pristup sudu koje pravo je jedan vid "prava na sud" zajamčeno odredbom čl. 6. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda ("Narodne novine"-Međunarodni ugovori, broj 18/1997., 6/1999. - pročišćeni tekst, 8/1999 -ispr., 14/2002. i 1/2006.).

5.3. Međutim, kako se tuženik protivio smanjenju u odnosu na glavnica što se smatra djelomičnim povlačenjem tužbe za koju je potreban pristanak tuženika sukladno čl. 193. st. 1. ZPP-a, to je sud odlučivao o zahtjevu tužiteljice iz tužbe u odnosu na glavnica (7.671,99 eura).

5.4. Nadalje, istim podneskom tužiteljica je specificirala i eventualno kumulirani zahtjev, a koji je prvi put istaknula na ročištu održanom 9. srpnja 2024. o kojoj preinaci sud tada nije odlučivao niti je pozvao tužiteljicu na dopunu tog zahtjeva s obzirom na to da isti nije bio specificiran niti u odnosu na zahtjev za utvrđenje niti u odnosu na zahtjev za isplatu. Prema odredbi čl. 191. st. 1. preinaka tužbe je i isticanje drugog zahtjeva uz postojeći. Kako sud nije odlučio o preinaci tužbe istaknutoj na ročištu 9. srpnja 2024., a tužiteljica je navedeni zahtjev specificirala nakon provedenog financijskog vještačenja, to je sud, imajući u vidu odredbu čl. 190. st. 1. i čl. 190. st. 2. ZPP-a dopustio navedenu preinaku od 9. srpnja 2024. specificiranu podneskom od 11. lipnja 2025.

6. U dokaznom postupku sud je pročitao: sporazum radi osiguranja novčane tražbine prijenosom vlasništva na pokretne od 15. studenoga 2007. (list 8-10 spisa), ugovor o kreditu br. 01169 od 15. studenoga 2007. (list 11-15 spisa), knjigovodstvenu karticu 8list 16-21 spisa), tečajnu listu (list 22 spisa), promjenu kamatne stope za ugovor br. 01169 (list 31 spisa), primjerke ugovora o kreditu s otplatnim planom (list 32-43 spisa), povijesni izvadak iz sudskog registra za tuženika (list 71-77 spisa),

provedeno je financijsko vještačenje po Ručević vještačenje d.o.o. (list 163-172 spisa) te je saslušana tužiteljica (list 199 spisa). U dokaznom postupku nije pročitana izjava Marija Perkovića od 28. rujna 2023. jer se tužiteljica protivila čitanju iste, a tuženik je odustao od saslušanja Marija Perkovića kao svjedoka.

7. Sud je donio odluku temeljem savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupno provedenog postupka, sukladno čl. 8. ZPP – a te je utvrdio da je glavni tužbeni zahtjev u odnosu na utvrđenje ništetnosti djelomično osnovan te je osnovan eventualno kumulirani zahtjev u odnosu na zahtjev za povrat plaćenog po osnovi ništetnosti, sve kako će nadalje biti obrazloženo.

8. Predmet spora je zahtjev tužiteljice za utvrđenjem ništetnim cijelog ugovora o kreditu sklopljenog između stranaka 15. studenoga 2007. kao i sporazuma radi osiguranja novčane tražbine prijenosom vlasništva na pokretnini od 15. studenoga 2007. te kondikcijski zahtjev za povrat iznosa plaćenog na temelju ništetnog ugovora (glavni zahtjev) odnosno eventualno kumulirani zahtjev za utvrđenjem djelomične ništetnosti predmetnog ugovora i to odredbi iz članka II., III. i IV. ugovora o kreditu i kondikcijski zahtjev za povrat iznosa plaćenih na temelju nepoštene ugovorne odredbe o otplati kredita uz valutnu klauzulu CHF koja je sadržana u tom ugovoru.

9. Među strankama nije sporno da su sklopile ugovor o kreditu 15. studenoga 2007. kao i sporazum radi osiguranja novčane tražbine prijenosom vlasništva na pokretnini od 15. studenoga 2007. prema kojem se tužiteljica obvezala svoju obvezu vratiti vezanu uz valutu švicarskog franka i to prema prodajnom tečaju Raiffeisenbank Austria d.d. za CHF važećem na dan plaćanja.

10. Sporna je aktivna legitimacija tužiteljice, je li ista potrošač, je li potraživanje tužiteljice u zastari, je li tuženik u vrijeme sklapanja ugovora bio ovlašten davati kredite, je li ugovor ništetan zbog toga što tuženik nije bio ovlašten davati kredite odnosno je li isti ništetan jer je tuženik predmetni ugovor sklopio koristeći u istom ništetnu i nepoštenu ugovornu odredbu kojom je određena obveza povrata iznosa kredita vezana uz valutu CHF suprotno načelu savjesnosti i poštenja što je dovelo do znatne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice kao potrošača. Sporna je i visina zahtjeva.

11. Na pravni odnos stranaka primjenjuje se Zakon o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 125/2007, dalje u tekstu: ZZP/07) i Zakon o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 35/2005., dalje u tekstu: ZOO 05) uzimajući u obzir datum sklapanja spornog ugovora i sporazum.

12. Na konkretan odnos ne mogu se primijeniti pravna shvaćanja iz odluke Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-6632/17 iz kolektivnog spora Udruga Potrošač protiv banaka u odnosu na ugovore o kreditu vezanih uz CHF jer tuženik nije bio stranka navedenog kolektivnog spora. O takvoj nemogućnosti pozivanja na pravna utvrđenja iz tog spora zauzeo je pravno shvaćanje i Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci Revd-2379/2021 u kojem je navedeno da se na trgovačko društvo koje nije bilo stranka kolektivnog spora (a to je u konkretnom slučaju tuženik) ne mogu primjenjivati odluke iz tog spora, bez obzira je li suprotna stranka (tužitelj) trgovac ili potrošač.

13. Tuženik u vrijeme sklapanja ugovora s tužiteljicom nije imao svojstvo banke pa stoga predmetni ugovor nije ugovor o kreditu, neovisno o tome što ga je tuženik tako nazvao, u smislu odredbe čl. 1021. ZOO. Naime, sporni ugovor po svojoj pravnoj prirodi predstavlja ugovor o zajmu.

14. Prema odredbi čl. 499. ZOO ugovorom o zajmu obvezuje se zajmodavac predati zajmoprimcu određeni iznos novca ili određenu količinu drugih zamjenljivih stvari, a zajmoprimac se obvezuje vratiti mu poslije stanovitog vremena isti iznos novca, odnosno istu količinu stvari iste vrste i kakvoće.

15. Prema odredbi čl. 71. ZZP/07 ugovorom o potrošačkom zajmu obvezuje se zajmodavac staviti potrošaču na raspolaganje određeni iznos novca, a potrošač se obvezuje plaćati mu određenu kamatu i dobiveni iznos vratiti u vrijeme i na način utvrđen ugovorom. Ugovor o kupnji proizvoda i usluga, kojim se ovlašćuje potrošača da plati kupnju u nekoliko obroka, s tim da je zbroj iznosa svih obroka viši od cijene proizvoda ili usluge, smatra se, za potrebe ovoga Zakona, ugovorom o potrošačkom zajmu. Zajmodavac je svaka osoba ili skupina osoba koja u okviru svoje djelatnosti ili svoga zanimanja sklapa s potrošačima ugovore o zajmu. Za potrebe ovoga Zakona, zajmodavac se smatra trgovcem.

16. Radi utvrđivanja okolnosti sklapanja ugovora saslušana je tužiteljica koja u iskazu navodi da je trebala automobil te su je iz auto kuće uputili tuženiku jer su rekli da s njima surađuju, a radi financiranja kupnje tog automobila. Kada je došla kod tuženika, ugovor je već bio gotov i nije mogla pregovarati o pojedinim odredbama tog ugovora niti su joj objašnjeni rizici uzimanja financiranja automobila vezanog uz valutu CHF. U stvari bilo joj je ovo ponuđeno po principu "uzmi ili ostavi". Potpisala je takav ugovor. U početku su joj rekli da bi joj rata bila nekih 1500,00 kn i vidjela je da to može plaćati s obzirom na svoja primanja u školi. Suprug je u to vrijeme bio nezaposlen. Kasnije je rata otišla preko 2.000,00 kn te su joj u otplati pomagali roditelji. Sve je otplatila. Na upit jesu li joj u auto kući pojasnili da je tuženik ovlašten kreditor ili joj se tuženik predstavljao takvim, navela je da nisu odnosno da joj se tuženik tako predstavio jer kad je došla kod njega na tom ugovoru je pisalo ugovor o kreditu. Da su joj kod tuženika pojasnili da će biti tako veliki skok CHF i da može doći do tako velike rate, sigurno na to ne bi pristala jer je samo ona bila zaposlena i imali su malo djeteta. Također da joj je pojašnjeno da CHF nije tako siguran kao uzimanje u EUR i da nije šticećen, ne bi uzela. Automobil joj je trebao za osobne potrebe. Ugovor je pročitala prije potpisivanja. Pitala ih je neke smjernice, ali nitko nije pričao o tim rizicima i o tome da tečaj CHF nije šticećen kao EUR. Na upit je li razumjela odredbe ugovora, navodi da jest, ali nitko nije pričao o tim rizicima. Ako je netko ovlašten kreditor, onda vjeruješ da će ti taj kreditor pojasniti sve rizike. Na upit je li joj tuženik dao kakav rok u kojem mora potpisati taj ugovor, navela je da nikakav rok nisu spominjali. Kada je došla u Zagreb, dali su joj taj ugovor i potpisala ga je. Na upit je li pitala tuženika za financiranje u kojoj drugoj valuti, navela je da se raspitivala, ali su joj rekli da je za nju, u njezinoj situaciji ovo bolji izbor. Na upit je li ih pitala zašto, navela je da je to bilo prije 18 godina te se ne sjeća. Na upit je li se obratila tuženiku radi izmjene ugovora kada je došlo do povećanja rate, navela je da su joj roditelji pomogli, no tuženik joj prilikom sklapanja ugovora nije niti rekao da je to moguće ako bi došlo do toga pa nije niti znala za to. Na upit je li joj tuženik izričito garantirao da se tečaj neće mijenjati, navela je da joj oni nisu ništa o tome govorili da bi se mijenjao.

17. Iskaz tužiteljice ocjenjen je istinitim, uvjerljivim i logičnim. Iz iskaza proizlazi da je osobni automobil kupljen za osobne potrebe, da je tužiteljicu kod tuženika čekao gotov ugovor o kreditu i da o pojedinim odredbama ugovora nije mogla pregovarati, već joj je ugovor bio ponuđen po principu "uzmi ili ostavi", da su joj djelatnici tuženika ponudili upravo kredit vezan uz valutu CHF, da je nitko nije upozorio na rizik sklapanja ugovora vezanog uz valutu CHF kao i da tečaj CHF nije štićen kao tečaj EUR.

18. Iz iskaza tužiteljice stoga proizlazi da nije bila upozorena na rizik kretanja tečaja CHF.

19. Tuženik je odustao od saslušanja svog djelatnika na temelju čijeg bi se iskaza eventualno mogla utvrđivati okolnost da je tužiteljica upozorena na rizik sklapanja ugovora čija je obveza povrata vezana uz valutu CHF odnosno na rizik kretanja tečaja CHF.

20. U odnosu na prigovor tuženika da tužiteljica nema svojstvo potrošača, jer da to svojstvo nije dokazala, napominje se da iz iskaza tužiteljice proizlazi da je osobni automobil kupljen za obiteljske potrebe, a koju tvrdnju tuženik ničim nije doveo u sumnju.

20.1. Prema odredbi čl. 3. st. 1. ZZP/07, potrošač je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovoj poslovnoj djelatnosti niti obavljanju djelatnosti slobodnog zanimanja. Iz prihvaćenog iskaza tužiteljice proizlazi da je predmet kredita –osobni automobil korišten za osobne obiteljske potrebe pa je stoga razvidno da je tužiteljica sporni ugovor sklopila kao fizička osoba, u svrhu kupnje osobnog automobila za osobne potrebe zbog čega ima status potrošača. Za dokazivanje suprotnoga, teret dokaza bi bio na tuženiku u smislu odredbe čl. 219. ZPP-a, a koju činjenicu tuženik nije ničim dokazao do okončanja ovog postupka.

21. Nadalje, nije osnovan prigovor aktivne legitimacije tužiteljice koji tuženik temelji na tvrdnji da tužiteljica nije dokazala da je upravo ona platila obroke po predmetnom ugovoru. Tužiteljica je u iskazu navela da je u cijelosti podmirila obroke po spornom ugovoru. Također je navela da su joj u otplatili pomogli i roditelji kada je rata narasla. Tuženik tijekom postupka ničim nije dokazao da tužiteljica nije u cijelosti podmirila sve obroke po spornom ugovoru, a sud je u cijelosti prihvatio njezin iskaz. Osim toga, iz priložene knjigovodstvene kartice uz tužbu razvidno je da je tužiteljica prvu mjesečnu ratu uplatila 16. siječnja 2008., a posljednju 15. prosinca 2014. te da je ukupno uplaćeno 157.715,33 kn. Iz navedenog je razvidno da je tužiteljica otplatila obveze po spornom ugovoru u ugovorenom roku od 84 mjeseca. Stoga je tužiteljica i aktivno legitimirana podnositi zahtjev kako u odnosu na utvrđenje ništetnosti kao jedna od stranaka spornog ugovora, u smislu odredbe čl. 327. st. 1. ZOO, ali je i aktivno legitimirana podnositi kondikcijski zahtjev jer je tuženik sve uplate knjižio na ime i za račun ispunjenja obveza upravo tužiteljice iz spornog ugovora pa svako prigovaranje tuženika da tužiteljica ne bi bila aktivno legitimirana podnositi tužbu je u cijelosti neosnovano.

22. U odnosu na navode tužiteljice da tuženik nije bio ovlašten sklapati ovakve ugovore, ističe se da je predmet poslovanja tuženika bilo i kreditiranje, uključujući i potrošačke kredite kako to proizlazi iz povijesnog izvotka iz sudskog registra. Stoga je

neosnovana tvrdnja tužiteljice da bi sporni ugovor kao i pripadajući sporazum bili ništetni jer tuženik nije bio ovlašten sklapati ovakve ugovore. Osim toga, čak i da tuženik nije bio ovlašten sklapati ugovore kao što je u konkretnom slučaju riječ, to ne bi dovodilo automatski do ništetnosti sklopljenog ugovora jer je odredbom čl. 322. st. 2. ZOO propisano da je ugovor valjan ako je sklapanje određenog ugovora zabranjeno samo jednoj strani ako u zakonu nije što drugo predviđeno za određeni slučaj, a strana koja je povrijedila zakonsku zabranu snosit će odgovarajuće posljedice. U zakonskim odredbama u vrijeme sklapanja ugovora (15. studenoga 2007.), nije bila propisana ništetnost takvih ugovora.

22.1. U smislu odredbe članka 322. stavak 2. ZOO, eventualne zabrane upravnog ili prekršajnog karaktera propisane posebnim propisima jednoj ugovornoj strani ne mogu rezultirati ništetošću pravnog posla, osim u slučaju kada je ništetnost propisana kao posljedica postupanja protivno zabrani. U vrijeme sklapanja spornog ugovora potrošačko kreditiranje odnosno potrošački zajam bio je uređen ZZP/07 čijim odredbama nije bilo propisana ništetnost ugovora o zajmu sklopljenih između trgovaca čija je djelatnost potrošačko kreditiranje i potrošača. U konkretnom slučaju, nije moguće primijeniti niti odredbu čl. 19.j. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine", broj 102/2015), na koju se tužiteljica također poziva jer je navedena odredba stupila na snagu 30. rujna 2015., dakle nakon sklapanja spornog ugovora pa se navedena odredba ne može primijeniti na sporni ugovor koji je sklopljen ranije. Navedena novela Zakona o potrošačkom kreditiranju ne propisuje retroaktivnost citirane odredbe, kako to tužiteljica navodi.

23. Nadalje tužiteljica je, osim neosnovane tvrdnje da je ugovor ništetan jer tuženik nije bio ovlašten sklopiti ugovor kao vjerovnik, iznosila tvrdnju da je cijeli ugovor ništetan jer je ništetna odredba o valutnoj klauzuli. Zbog ništetnosti ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli ne može biti ništetan cijeli ugovor. To iz razloga jer ugovor sklopljen između trgovca i potrošača, kada sud utvrdi da je odredba o valutnoj klauzuli nepoštena i ništetna može opstati sukladno odredbi čl. 324. stavak 1. i 2. ZOO.

23.1. Naime, valutna klauzula spada u tzv. zaštitne klauzule. U slučaju kada su obveze stranaka vezane uz tečaj CHF, što ima za cilj osiguranje stabilnosti obveza ugovornih strana, a ugovorna odredba o valutnoj klauzuli postane izvor drastičnog odstupanja od opravdanih očekivanja potrošača u pogledu vrijednosti obveza (zbog čega je ta odredba ništetna), opravdano je za zaključiti da ugovor može opstati bez te sporedne odredbe ugovora jer se stabilnost u pravima i obvezama stranaka valutnom klauzulom ne postiže.

23.2. Takvo pravno shvaćanje, koje prihvaća i ovaj sud, iznio je i Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci Rev-259/2022 od 9. listopada 2024. u kojoj je naveo i da se u ovakvim slučajevima veća stabilnost u pravima i obvezama stranaka postiže bez tzv. zaštitne klauzule kojom se ne ostvaruje svrha na koju upućuje njezin naziv, a s obzirom na to da je valuta ispunjenja bila hrvatska kuna zbog čega odstranjivanjem valutne klauzule ugovor može ostati na snazi kao ugovor u kojem su obveze ugovornih strana određene u kunama što bitno ne odstupa od volje ugovornih strana u vrijeme sklapanja ugovora.

24. Stoga je, slijedom navedenog, neosnovan zahtjev za utvrđenje ništetnosti cijelog ugovora te sporazuma kao akcesornog pravnog posla i posljedično tome

zahtjev za povrat iznosa od 7671,99 eura sa pripadajućim zateznim kamatama kako je to tužiteljica potraživala podneskom od 11. lipnja 2025. s osnova ništetnosti cijelog ugovora jer je neosnovana tvrdnja da tuženik ne bi bio ovlašten na sklapanje ugovora odnosno čak i da je tuženiku navedeno bilo zabranjeno, to ne bi dovelo do nevaljanosti ugovora jer u zakonskim odredbama u vrijeme sklapanja ugovora (15. studenoga 2007.), nije bila propisana ništetnost takvih ugovora niti je cijeli ugovor ništetan temeljem tvrdnje o ništetnosti odredbe o valutnoj klauzuli.

25. Međutim, kako je u okviru glavnog zahtjeva za utvrđenjem ništetnim cijeloga ugovora, sadržan i zahtjev za ocjenom jesu li ništetne pojedine odredbe ugovora i općih uvjeta kao sastavnog dijela spornog ugovora, to je valjalo ispitati jesu li pojedine odredbe ugovora ništetne, a sve primjenom pravila da je u većem (zahtjevu) sadržano manje. Za ocjenu navedenog bilo je potrebno primijeniti odredbe čl. 96., 97., 100., 101. i 102. ZZP/07.

26. Prema odredbi čl. 100. ZZP/07 ugovor mora biti u pisanom obliku, njegove odredbe moraju biti napisane jasno i razumljivo te moraju biti lako uočljive.

27. Prema odredbi čl. 99. ZZP/07 nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni poštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive.

28. Prema odredbi čl. 96. ZZP/07 ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Ako se pojedinačno pregovaralo o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi, a cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da je riječ o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca, to neće utjecati na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima. Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

29. Prema odredbi čl. 98. ZZP/07 prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena uzimat će se u obzir narav robe ili usluge koja predstavlja predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, s obzirom na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor.

30. Odredba čl. 96. ZZP/07 temelji se na Direktivi Vijeća 93/13/EEZ od 05. travnja 1993. godine o nepoštenim odredbama u potrošačkim ugovorima (Službeni list EZ 1993. L95/29; dalje u tekstu: Direktiva 91/13).

31. Prema čl. 3. st. 2. Direktive 93/13 smatra se da odredba nije individualno stipulirana ako ju je unaprijed formulirao trgovac i ako potrošač nije mogao utjecati na njen sadržaj, posebno u kontekstu unaprijed formuliranih standardnih ugovora, a ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj odredbi individualno pregovaralo, teret dokaza je na njemu. Dakle, iz polja primjene ove Direktive isključene su klauzule o kojima se

pojedinačno pregovaralo. Ovo pravilo u svjetlu ostalih odredaba i cilja Direktive 93/13 tumači se restriktivno, na način da se, čak ako je potrošač i mogao pregovarati o sadržaju određene odredbe, ali stvarno nije na njen sadržaj utjecao, tj. nije ga promijenio, ugovorna odredba smatra jednostrano određenom.

32. U konkretnom slučaju, sporni je ugovor bio unaprijed formuliran od strane tuženika. U smislu odredbe čl. 96. ZZP/07 smatra se da se o prijedornim odredbama nije pojedinačno pregovaralo dok je na tuženiku teret dokazivanja da se o pojedinoj ugovornoj odredbi unaprijed pregovaralo, pri čemu je isti dužan dokazati da su stranke o spornoj odredbi doista pregovarale.

33. Iz točke I. ugovora o kreditu proizlazi da su njome stranke ugovorile svrhu ugovora i to financiranje kupnje vozila marke VW, Touran, 1,9 TDI Trendline kod Autokuće Dojkić d.o.o. Iz točke II. ugovora proizlazi da su stranke ugovorile obvezu tuženika na isplatu iznosa kredita u kunsnoj protuvrijednosti iznosa od 22.506,08 CHF prema prodajnom tečaju za devize Raiffeisenbank Austria d.d. za CHF vrijedeći na dan plaćanja koji iznos se tuženik obvezao isplatiti Autokući Dojkić d.o.o. U točki III. ugovora o kreditu stranke su ugovorile rok otplate kredita u trajanju 84 mjeseca, iznos mjesečnog obroka, ukupan iznos svih mjesečnih obroka, troškove zaključenja, godišnju stopu ugovorne kamate, realnu godišnju kamatnu stopu i tarifu. U točki IV. stranke su ugovorile obvezu tužiteljice plaćanja troškova u iznosu od 787,72 CHF te u točki V. sredstva osiguranja plaćanja. Iz sadržaja svih ugovora o kreditu dostavljenih u spis po tuženiku (list 32-41 spisa) proizlazi da su svrhe kredita bile za različite automobile kod različitih trgovaca, da su odobravani iznosi kredita bili različiti, da je ugovarana otplata kredita u različitom trajanju, s različitim visinama godišnje stope ugovorne kamate te različitim troškovima zaključenja ugovora. Iz dostavljenog Sporazuma radi osiguranja novčane tražbine prijenosom vlasništva na pokretnini razvidno je da su stranke pregovarale i oko osiguranja plaćanja s obzirom na to da je između više ponuđenih kao osiguranje plaćanja ugovoren prijenos vlasništva na tuženika do otplate. Stoga sud zaključuje da se o ugovornim odredbama iz točke I., II., III., IV. i V. pojedinačno pregovaralo, zbog čega predmetne odredbe ne podliježu zaštiti nepoštenih ugovornih odredbi predviđenoj ZZP/07. Kako tužiteljica tijekom postupka ne ističe konkretne razloge zbog kojih bi te odredbe bile ništetne, a ovaj sud ne nalazi razloge u činjeničnim navodima tužbe zbog kojih bi predmetne odredbe bile ništetne, to je odbijen zahtjev tužiteljice kao djelomično neosnovan u tom dijelu.

33.1. Također, dodatno se navodi da je točkom II. ugovora definirana bitna obveza tuženika na isplatu kredita kao i da je riječ o jasnoj odredbi pa u smislu članka 96. st 1. ZZP/07 takva odredba ne može stvoriti znatniju neravnotežu u pravima ili obvezama stranaka na štetu potrošača. Osim toga, riječ je o transparentnoj ugovornoj odredbi kojom je definirana glavna obveza kreditora (predmet ugovora) pa na temelju članka 99. ZZP/07 ne podliježe testu poštenosti.

34. Međutim, kako su sastavni dio spornog ugovora i odredbe Uvjeta ugovora o kreditu, a koje odredbe je unaprijed formulirao tuženik (trgovac), to u smislu članka 96. st 2. ZZP/07 vrijedi zakonska presumpcija da je riječ o odredbama o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori. Teret dokaza o protivnom je na tuženiku, no tuženik suprotno nije dokazao, već je dokazao da su takvi uvjeti u biti bili dio njegovih standardnih ugovora koje je unaprijed formulirao jer je navedeno vidljivo iz svih dostavljenih ugovora (list 32-41 spisa). Imajući u vidu činjenične navode tužbe u kojima tužiteljica

ističe nepoštenost odredbe ugovora kojom je određena obveza povrata iznosa kredita uz valutnu klauzulu, utvrđeno je da je odredba točke 5.1. Uvjeta ugovora nepoštena ugovorna odredba iz članka 96. st 1. ZZP/07 koja je stoga sukladno čl. 102. st. 1. ZZP/07 utvrđena ništetnom, dok preostale odredbe Uvjeta ugovora nisu ništetne. Naime, u odnosu na navedene odredbe tužiteljica niti nije iznosila činjenične tvrdnje o njihovoj ništetnosti niti je sud našao da bi iste bile ništetne u okviru ispitivanja po službenoj dužnosti.

35. Iz iskaza tužiteljice utvrđeno je da joj prilikom sklapanja ugovora nije objašnjen mehanizam promjene tečaja niti su joj jasno objašnjeni razlozi i rizici ugovorene valutne klauzule, niti kriteriji o kojima ovisi kretanje tečaja valute CHF u odnosu na domaću valutu, pa stoga ugovorna odredba sadržana u točke 5.1. Uvjeta o valutnoj klauzuli vezanoj uz CHF nije mogla biti jasna i razumljiva prosječnom potrošaču, pa tako niti tužiteljici.

35.1. Radi se o ugovornoj odredbi koju je pripremio tuženik i na čiji sadržaj tužiteljica nije mogla utjecati niti je o njoj mogla pregovarati, kako to i proizlazi iz iskaza tužiteljice. Naime, ista navodi da joj je upravo djelatnik tuženika ponudio ugovor čija je otplata vezana uz CHF predstavljajući joj boljim izborom za nju.

35. 2. U odnosu na navedenu ugovornu odredbu sadržanu u točke 5.1. Uvjeta o valutnoj klauzuli, kao pružanje cjelovite informacije tužiteljici, mogla se smatrati samo situacija da je tužiteljica od tuženika izričito, jasno i razumljivo upoznata sa specifičnim rizicima valutne klauzule u švicarskim francima pa bi u tom slučaju tužiteljica kao potrošač, imajući u vidu to saznanje mogla razumjeti i predvidjeti ekonomske posljedice koje za nju proizlaze ugovaranjem takve ugovorne odredbe, a što tuženik u konkretnom slučaju nije dokazao. Tužiteljica u iskazu upravo i navodi da ne bi pristala na takvu odredbu da je znala da CHF nije tako siguran kao uzimanje kredita u EUR i da tečaj CHF nije štićen.

35.3. Navodi tuženika da je tužiteljica mogla zaključiti ugovor s valutnom klauzulom u EUR nisu odlučne za pravilnu ocjenu o tome da o valutnoj klauzuli u CHF koja je sadržana u predmetnom ugovoru nije prethodilo pojedinačno pregovaranje. Za zakonom predviđenu zaštitu od nepoštenih ugovornih odredbi nije odlučno to da je potrošač izabrao određeni pravni posao, kao niti to je li mogao izabrati što drugo, nego je odlučno da je riječ o ugovorenoj odredbi koja je unesena u izabrani ugovor bez pregovaranja. Tuženik niti ne tvrdi da je tužiteljica mogla pregovarati o ograničenju svoje odgovornosti za rizik promjene tečaja što je bit valutne klauzule.

35.4. Ne može se zaključiti niti da je tužiteljica izborom kredita s valutnom klauzulom u CHF koristila svoje pravo pregovora o valutnoj klauzuli. Tužiteljica je izborom kredita s valutnom klauzulom u CHF samo konzumirala svoj izbor između više vrsta ponuđenih financijskih proizvoda (ako ga je uopće imala jer iz prihvaćenog iskaza proizlazi da joj je upravo kredit s valutnom klauzulom u CHF ponuđen kao jedini i najbolji izbor). Također, činjenica da je tužiteljica znala da sklapa ugovor s valutnom klauzulom u CHF ne znači da su se o tečajnom riziku koji ona donosi vodili pojedinačni pregovori. Činjenica da je ugovor, a koji čine kao sastavni dio i Uvjeti ugovora, sklopljen na unaprijed otisnutom obrascu znači zakonsku presumpciju da je riječ o odredbi o kojoj se nije pregovaralo. Tvrdnje tuženika koje se svode na to da je odabirom ugovora u valutnoj klauzuli CHF, tužiteljica zapravo pregovarala o tečajnom riziku, nisu

dostatne za obaranje zakonske presumpcije iz članka 96. st 2. ZZP/07. Stoga je ovaj sud zaključio da su stranke bez pojedinačnog pregovaranja ugovorile valutnu klauzulu – da se kredit ispunjava u kunsnoj protuvrijednosti valute CHF prema ugovorenom tečaju sadržanu odredbi točke 5.1. Uvjeta ugovora.

35.6. Zahtjev (materijalne) transparentnosti iz članka 100. ZZP/07 prema kojem ugovorna odredba mora biti jasno i razumljivo sastavljena, obvezuje tuženika da korisniku kredita pruži dovoljno informacija kako bi mogao donositi razborite i informirane odluke. U tom pogledu taj zahtjev znači da ugovornu odredbu o riziku promjene tečaja potrošač mora razumjeti na formalnoj i gramatičkoj razini, ali također u pogledu njezina konkretnog dosega, u smislu da prosječan potrošač, koji je uredno obaviješten i postupa s dužnom pažnjom i razboritošću, može ne samo znati za mogućnost deprecijacije nacionalne valute u odnosu na stranu valutu u kojoj je ugovor o kreditu sklopljen već da razumije konkretno funkcioniranje predmetnog financijskog mehanizma i da može procijeniti potencijalno znatne gospodarske posljedice koje bi takva odredba mogla imati za njegove financijske obveze tijekom cijelog trajanja tog ugovora. S obzirom na opseg informiranosti koji je opisala tužiteljica u svom iskazu, utvrđeno je da zahtjev transparentnosti odredbe točke 5.1. Uvjeta ugovora nije bio zadovoljen.

36.7. Odredba točke 5.1. Uvjeta ugovora kojom se predviđa da je valuta obračuna strana valuta, a kuna, valuta plaćanja, što za učinak ima to da valutni rizik snosi korisnik kredita bez ograničenja, stvara znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka proizašlima iz navedenog ugovora na štetu tužiteljice kao potrošača, s obzirom na to da tuženik kao davatelj kredita, kako su ga stranke nazvale, nije mogao razumno očekivati, da je postupio transparentno s potrošačem, da bi tužiteljica kao potrošač prihvatila neproporcionalan valutni rizik koji proizlazi iz takve ugovorne odredbe. Zbog toga je riječ o nepoštenoj ugovornoj iz članka 96. st 1. ZZP/07 pa je uz primijenio čl. 102. st 1. ZZP/07 odredba članka 5.1. Uvjeta kredita (kojom je ugovorena otplata kredita uz valutnu klauzulu u CHF) utvrđena ništetnom.

37. U smislu odredbe čl. 323. st. 1. ZOO, u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti sve ono što je primila na temelju takvog ugovora. Stoga tužiteljica ima pravo na isplatu preplaćenih iznosa anuiteta i to kao razliku između iznosa kojeg je tužiteljica platila na temelju obračuna promjene valute po prodajnom tečaju Raiffeisenbank Austria d.d. na dan dospijeća i iznosa obračunatog prema prodajnom tečaju Raiffeisenbank Austria d.d. na dan korištenja kredita.

38. U svrhu utvrđenja spornih iznosa, proveden je dokaz financijskim vještačenjem po Ručević vještačenja d.o.o., po stalnom sudskom vještaku Zrinku Ručeviću.

38.1. Vještak je u nalazu i mišljenju izračunao razliku u visini obveze tužiteljice prema predmetnom ugovoru o kreditu ako se primjeni prodajni tečaj za devize Raiffeisenbank Austria d.d. za valutu CHF važeći na dan isplate kredita. Navedeno, s obzirom na okolnost da je tužiteljici bio poznat taj tečaj za valutu CHF na dan isplate kredita pa se ovako utvrđen tečaj ima smatrati transparentnim i jasnim, od stranaka utvrđenim.

38.2. U nalazu i mišljenju vještak je naveo da razlika obveza u razdoblju od dana dospijea prve obveze (16. siječnja 2008.) do konca izračuna koja proizlazi iz povećanja tečaja za valutu CHF primijenjenog kod otplate (na dan plaćanja pojedine obveze) u odnosu na tečaja za valutu CHF važeći u vrijeme isplate kredita, iznosi ukupno 4.512,52 EUR (zbroj pojedinačnih konvertiranih iznosa) pozitivnih tečajnih razlika, a pojedini mjesečni iznosi razlika dani su u stupcu 'n1' Tabele 2 nalaza, prema datumima plaćanja danim u stupcu 'l' Tabele 2 nalaza ako su nišetne odredbe o valutnoj klauzuli ugovora o kreditu. Vještak je također izračunao i koliko iznosi preplata nakon podmirenja glavnice kredita iznosi ukupno 7.143,97 EUR (zbroj pojedinačnih konvertiranih iznosa), a pojedini mjesečni iznosi razlika dani su u stupcu 'd1' Tabele 1 nalaza, prema datumima plaćanja danim u stupcu 'a' Tabele 1 nalaza ako je nišetan ugovor o kreditu.

38.3. Niti jedna od stranaka nije imala primjedbi na nalaz i mišljenje vještaka, a tuženik je na ročištu održanom 17. travnja 2026. naveo da ne predlaže zvati vještaka na ročište radi usmenog očitovanja. Sud je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje, budući da je isti sačinjen jasno i obrazloženo, isti nije u proturječnosti sam sa sobom ili s izvedenim dokazima, cijeneći pritom da niti stranke nisu imale primjedbi na isti.

39. Stoga su tužiteljci dosuđeni iznosi postavljeni eventualno kumuliranim zahtjevom za povrat preplaćenih iznosa s osnova nišetne odredbe o valutnoj klauzuli sadržane u točki 5.1. Uvjeta ugovora kao sastavnog dijela ugovora o kreditu broj 01169.

40. Prema odredbi čl. 1111. ZOO, kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi. Obveza vraćanja, odnosno nadoknade vrijednosti nastaje i kad se nešto primi s obzirom na osnovu koja se nije ostvarila ili koja je kasnije otpala. Članak 1115. ZOO, uređujući opseg vraćanja stečenog, određuje da, kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva.

41. Kako je tuženik utužene iznose primio s obzirom na ugovornu odredbu članka 5.1. Uvjeta kredita, koja je utvrđena nišetnom, to je, temeljem citirane odredbe ZOO-a, dužan vratiti ih tužiteljci. Ugovaranjem prodajnog tečaja tuženika za CHF važećeg na dan isplate pojedinog anuiteta, tuženik je sam propustio tužiteljicu upoznati s ekonomskim posljedicama odredbe o valutnoj klauzuli, slijedom čega je njegovo postupanje ocijenjeno nepoštenim, a zatezna kamata tužiteljci je priznata od dana nakon tuženikovog stjecanja utuženih iznosa.

42. Odluka o visini stope zakonske zatezne kamate do 31. srpnja 2015. temelji se na odredbi čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 35/2005., 41/2008., 125/2011.), od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. na odredbi čl. 3. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 78/2015.), od 1. siječnja 2023. do 31. prosinca 2023. na odredbi čl. 3. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 114/2022. i 156/2022.), a od 1. siječnja 2024. do isplate na odredbi čl. 1. Zakona

o izmjenama i dopunama Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 155/2023.).

43. Tuženikov prigovor zastare nije osnovan. Naime, prema odredbi čl. 328. ZOO-a propisano je da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, dok zahtjev za isplatu tužiteljice zastarijeva u općem zastarnom roku od 5 godina prema odredbi čl. 225. ZOO.

43.1. Kako se radi o restitucijskom zahtjevu temeljem odredbe čl. 323. st. 1. ZOO-a, u kojem slučaju zastara počinje teći od dana utvrđenja ništetnosti ugovora ili pojedinih njegovih odredbi (pravno shvaćanje sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održane 30. siječnja 2020., broj Su-IV-47/20), odnosno u konkretnom slučaju od dana donošenja ove prvostupanjske presude (28. svibnja 2026.), jer je ovom presudom odlučeno i o pitanju ništetnosti odredbe ugovora o kreditu o valutnoj klauzuli, to zastarni rok propisan čl. 225. ZOO-a od pet godina nije protekao.

44. Odluka o trošku donijeta je temeljem čl. 154. st. 1. ZPP – a, sukladno važećoj vrijednosti predmeta spora (4.512,52 eura) i Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine", broj 138/2023, dalje u tekstu: OT). Naime, u konkretnom slučaju tužiteljica je djelomično uspjela u odnosu na glavni zahtjev (djelomično utvrđenje ništetnim odredbe ugovora o kreditu), a uspjela je u odnosu na eventualno kumulirani zahtjev u odnosu na kondikcijski zahtjev (podredni zahtjev). U odnosu na odbijeni zahtjev nisu nastali posebni troškovi pa je tuženik dužan tužiteljici naknaditi parnični trošak u cijelosti. Jednako pravno shvaćanje izraženo je i u odlukama Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev-451/2022 od 3. listopada 2023., Rev-238/2019 od 3. prosinca 2019., Rev-172/08-2 od 15. siječnja 2013. i Rev-1172/2021-2 od 30. kolovoza 2022.

45. Tužiteljici zastupanoj po odvjetniku priznat je parnični trošak koji se odnosi na sastav tužbe (Tbr 7. toč. 1. OT - 100 bodova), zastupanje na ročištima 09.07.2024., 15.10.2024., 21.11.2024. i 17.04.2026. (Tbr 9. toč. 1. OT - 100 bodova svako), sastav podnesaka od 25.09.2023. i 11.06.2025. (Tbr. 8. toč. __. OT - 100 bodova), sastav podneska od 21.05.2024. (Tbr. 8. toč. 4. OT- 25 bodova), vrijednost boda 2,00 eura (Tbr. 54. OT), trošak obračunatog poreza na dodanu vrijednost u visini 25% u iznosu od 362,50 eura, trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 61,56 eura i presudu u iznosu od 91,58 eura, trošak predujma za financijsko vještačenje u iznosu od 600,00 eura, ukupno 2.565,64 eura, sukladno čl. 155. ZPP - a.

46. Nije priznat trošak sastava podnesaka od 07.10.2024. jer je te navode tužiteljica mogla iznijeti na ročištu koje je održano 15. listopada 2024., kao niti sastav podneska od 21.08.2025. jer se istim tužiteljica ponovno očitovala o nalazu i mišljenju o čemu se već ranije očitovala te sastav podnesak od 03.10.2025. jer sastav istog nije bio potreban za vođenje ovog postupka sukladno čl. 155. st. 1. ZPP – a.

47. S obzirom na to da je tužiteljica tražila zateznu kamatu na dosuđeni trošak parničnog postupka tekuću od presuđenja do isplate, sukladno čl. 151. st. 3. ZPP-a, sud je na dosuđeni parnični trošak dosudio zateznu kamatu tekuću od donošenja presude, tj. od 28. svibnja 2026. do isplate.

48. Zatezna kamata na parnični trošak dosuđena je sukladno čl. 29. st. 2. ZOO.

49. Slijedom svega navedenog, odlučeno je kao u izreci.

U Zagrebu 28. svibnja 2026.

Sutkinja:
Sanja Grgurić Hojski

UPUTA O PRAVU NA IZJAVLJIVANJE PRAVNOG LIJEKA PROTIV PRESUDE:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana, a koji rok se računa:

- od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje ako je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu, bez obzira je li na isto pristupila, odnosno
- od dana primitka prijepisa presude ako stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem je presuda objavljena.

Žalba se podnosi pisano, u četiri istovjetna primjerka, ovom sudu, a o istoj odlučuje županijski sud.

Dna:

- tužiteljica po pun. uz rj. za s.p. na presudu (v.p.s. 4.512,52 eura)
- tuženiku po pun.

Broj zapisa: **9-30888-b80ac**

Kontrolni broj: **0e380-0b40b-4c902**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.